

DE MATCH

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild
Win
De match

HARLAN COBEN

DE MATCH

ZAL WILDE HET MYSTERIE RONDOM
ZIJN VERLEDEN EINDELIJK OPLOSSEN?

ISBN 978-90-225-9371-4
ISBN 978-94-023-1857-9 (e-book)
ISBN 978-94-023-9589-3 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Match*
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Harlan Coben
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis van Penny Hubbard
1966-2021

1

Toen hij ergens tussen de veertig en tweeënveertig jaar oud was – hij wist het niet precies – vond Wilde eindelijk zijn vader.

Wilde had zijn vader nooit gekend. Zijn moeder evenmin, noch enig ander familielid. Hij wist hun naam niet, hij wist niet waar hij was geboren, hij wist niet wanneer, en hij wist niet hoe hij als klein kind terecht was gekomen in de bossen van de Ramapo Mountains, waar hij zichzelf maar had moeten redden. Nu, iets meer dan een dertigtal jaren nadat hij als kleine jongen was ‘gered’ – EEN ONGETEMD WOLFSKIND luidde een van de krantenkoppen, EEN HEDENDAAGSE MOWGLI schetterde een andere krant – scheidden niet meer dan twintig meter hem van een bloedverwant en de oplossing van het raadsel van zijn jeugd.

Hij wist sinds kort dat zijn vader Daniel Carter heette. Carter was eenenzestig jaar oud. Hij was getrouwd met een vrouw die Sofia heette. Ze hadden drie volwassen dochters – Wilde nam aan dat zij zijn halfzussen waren – Cheri, Alena en Rosa. Carter woonde in een vrijstaand huis met vijf kamers aan Sundew Avenue in Henderson, in de staat Nevada. Hij had een aannemersbedrijf, DC Dream House Construction.

Vijfendertig jaar geleden, toen ze het jochie Wilde in de bossen vonden en erachter kwamen dat hij daar in zijn eentje het hoofd

boven water hield, schatten artsen zijn leeftijd in tussen de zes en acht jaar oud. Hij had geen enkele herinnering aan ouders of andere verzorgenden en kon zich geen ander leven indenken dan het in zijn eentje bij elkaar scharrelen van zijn kostje in die bergen. Het jochie hield zich in leven door in te breken in leegstaande zomerhuisjes en recreatiewoningen, waar hij koelkasten en provisiekasten plunderde. Soms sliep hij in die leegstaande huizen of in tenten die hij uit garages jatte, maar meestal, als het weer meewerkte, sliep de kleine Wilde in de openlucht onder de sterren.

Dat deed hij nog steeds het liefst.

Toen ze hem hadden gevonden en ‘gered’ van zijn onbeschaafde leven, plaatste Jeugdzorg het jochie tijdelijk in een pleeggezin. Met alle aandacht die het geval in de media kreeg, redeneerde men, kon het niet lang duren voordat iemand zich zou melden om de ‘kleine Tarzan’ te claimen, maar dagen werden weken, en de weken werden maanden, de maanden werden jaren. Na meer dan dertig jaar bleef het mysterie onopgelost.

Meer dan dertig jaar.

Niemand meldde zich.

Er waren natuurlijk geruchten. Er waren mensen die zeiden dat Wilde een kind was van een ietwat schimmig bergvolk, dat hij was weggelopen of was verwaarloosd, dat hij was verdwaald en dat de stam nu bang was om hem op te eisen. Anderen beweerden dat er iets mankeerde aan de herinneringen van de jongen, dat hij onmogelijk zo alleen al die jaren in die onherbergzame bossen had kunnen overleven, dat hij verbaal veel te ontwikkeld was en veel te intelligent voor een kind dat zonder ouders was opgegroeid. Er was kleine Wilde iets vreselijks overkomen, zeiden ze, iets zo traumatisch dat het overlevingsinstinct elke herinnering eraan had geblokkeerd.

Wilde wist wel beter, maar toe maar.

Zijn enige herinneringen aan zijn vroegste jeugd kwamen in de

vorm van geheugenflitsen en dromen: een rode balustrade, een donker huis, het portret van een man met een snor, en soms gegil van een vrouw. Dat laatste alleen als de dromen hadden besloten een geluidsband af te spelen bij de beelden.

Wilde – zijn pleegvader was met die toepasselijke naam op de prop-pen gekomen – ontwikkelde zich min of meer tot een eenentwintigste-eeuwse legende. Hij was de lokale boeman, die alleen in de bossen rondzwierf. Als ouders in de streek rond Mahwah er zeker van wilden zijn dat de kinderen bij zonsondergang thuis waren – als ze hun kinderen wilden ontmoedigen om in die eindeloze wildernis van bossen te gaan spelen – wezen ze erop dat het wolfskind uit zijn hol kwam als de duisternis was gevallen, en dat hij woest en bloed-dorstig was.

Er waren meer dan dertig jaar voorbijgegaan en al die tijd had niemand ook maar een flauw idee waar Wilde vandaan was gekomen.

Tot nu.

Zittend in zijn gehuurde auto, geparkeerd aan de overkant van de straat, keek Wilde naar Daniel Carter, die de voordeur van zijn huis opendeed, naar buiten kwam en naar zijn pick-up liep. Hij zoomde met zijn iPhone in op het gezicht van zijn vader en drukte een paar keer af. Hij wist dat Daniel Carter de bouw van twaalf woningen onder handen had, stuk voor stuk met vier kamers, tweeënhalve badkamer en volgens de website een keuken in ‘steen-koolrepro’. Op de pagina ‘Over ons’ op de website van DC Dream Construction stond: ‘Al vijfentwintig jaar heeft DC Dream Construction huizen van topkwaliteit ontworpen, gebouwd en verkocht, stuk voor stuk tot op de laatste spijker aangepast aan uw wensen en dromen.’

Wilde stuurde drie foto’s naar Hester Crimstein, een vermaard jurist in New York. Zij kwam voor hem het dichtst in de buurt van wat je een moederfiguur zou kunnen noemen. Hij wilde van Hester

horen of ze van mening was dat er enige gelijkenis bestond tussen hem en de man die werd verondersteld zijn biologische vader te zijn.

Vijf seconden nadat hij de foto's had verstuurd, werd hij door Hester gebeld.

Wilde nam op en zei: 'Nou?'

'Wauw.'

“Wauw” in de zin van: hij lijkt op mij?

'Als hij nog meer op jou zou lijken, Wilde, zou ik denken dat je die foto's door een verouderingsprogramma hebt gehaald.'

'Dus jij denkt...'

'Dat is jouw vader, Wilde.'

Wilde was even niet in staat iets anders te doen dan de telefoon bij zijn oor te houden.

'Gaat het?' vroeg Hester.

'Ja.'

'Hoelang houd je hem al in de gaten?'

'Vier dagen.'

'En wat ga je nu doen?'

Wilde dacht na. 'Ik kan het net zo goed laten rusten.'

'Neu...'

Wilde zei niets.

'Wilde?'

'Ja?'

'Je bent een watje,' zei Hester.

'Watje?'

'Een mooi woord voor iemand die uitdagingen uit de weg gaat.'

'Zoveel had ik al begrepen.'

'Ga met hem praten. Vraag hem waarom hij een klein jongetje alleen in de wildernis heeft achtergelaten. O, en dan moet je mij daarna meteen terugbellen, want ik ben vreselijk nieuwsgierig.'

Hester verbrak de verbinding.

Daniel Carter had wit haar, zijn huid was zonverbrand, zijn onderarmen waren gespierd, waarschijnlijk als gevolg van een leven lang werken met zijn handen. Wilde had de indruk dat de familiebanden erg hecht waren. Op dat moment stond Carters vrouw Sofia haar man glimlachend uit te zwaaien op de drempel. De zondag ervoor hadden Daniel en Sofia gebarbecued in de achtertuin. De dochters Cheri en Alena waren er met hun gezin ook bij geweest. Daniel stond bij de barbecue. Hij droeg een koksmuts en een schort met TOPKOK DANIEL. Sofia had sangria en huzarensalade gereserveerd. Toen de zon laag aan de hemel stond, had Daniel de vuurkorf aangestoken en hadden ze zowaar met zijn allen marshmallows geroosterd en bordspelletjes gedaan. Het was net een schilderij van Norman Rockwell. Wilde had verwacht dat hij zou worden overvallen door verdriet en weemoed toen hij ernaar keek, maar eerlijk gezegd had het hem eigenlijk niets gedaan.

Hun leven was niet beter dan het zijne.

Misschien wilde hij wel het liefst naar de luchthaven rijden en aan boord gaan van een vliegtuig terug naar huis. Het afgelopen half jaar had hij een in vrijwel alle opzichten normaal huiselijk leven geleid in Costa Rica, met een moeder en haar dochter, maar nu was het tijd om terug te keren naar zijn afgelegen Ecocapsule diep in de bossen van de Ramapo Mountains. Daar hoorde hij. Dat was zijn thuis.

Alleen. In de bossen.

Hester Crimstein en eigenlijk iedereen rond Wilde mocht dan 'vreselijk nieuwsgierig' zijn naar de achtergrond van het 'wolfskind', het wolfskind zelf was dat helemaal niet. Hij was er nooit nieuwsgierig naar geweest. Hij was van mening dat zijn ouders dood waren of hem in de steek hadden gelaten. Wat maakte het nu uit wie zij waren of wat hun beweegredenen waren geweest? Het zou er niet anders van worden als je het wist, in ieder geval niet beter.

Wilde had het naar zijn zin, hartelijk dank. Hij had geen behoefte aan onnodige ophef in zijn leven.

Daniel Carter draaide de sleutel om in het contactslot van de pick-up. Hij reed Sundew Avenue uit en sloeg links af, Sandhill Sage Street in. Wilde volgde hem. Een paar maanden geleden had Wilde toegegeven aan de verleiding en zijn DNA opgestuurd naar zo'n online genealogiedatabase. Die dingen waren een hype tegenwoordig. Het was volstrekt onbelangrijk, had hij zichzelf wijsgemaakt. Als er een match zou blijken te zijn, kon hij die altijd nog negeren als hij dat zou willen. Het was een eerste stap die hem tot niets verplichtte, meer niet.

Toen de resultaten binnenkwamen, zat er niets wereldschokkends bij. De match met het hoogste percentage was iemand met de initialen PB, door de site aangeduid als een achterneef of achternicht. Nou en? PB had contact gezocht. Wilde had op het punt gestaan om te reageren, maar zijn leven had een verrassende wending genomen. Het had zelfs Wilde verbaasd dat hij ineens de bossen die hij altijd zijn thuis had genoemd, had verlaten om een zeer ongebruikelijk avontuur als huisvader aan te gaan in Costa Rica.

Dat was niet gelopen zoals de bedoeling was.

Twee weken eerder, toen hij bezig was zijn koffers te pakken om weer uit Costa Rica te vertrekken, had de genealogiesite hem een e-mail gestuurd met het onderwerp: BELANGRIJKE UPDATE! Ze hadden een match gevonden met 'een bloedverwant met wie hij veel meer DNA deelde dan met alle andere bloedverwanten'. Het account van die bloedverwant was gekoppeld aan de initialen DC. Onder de e-mail stond een link: MEER INFO! Geheel tegen beter weten in had hij op die link geklikt.

DC was, afgaand op zijn leeftijd, geslacht en matchpercentage, Wilde's vader.

Wilde was niet in staat geweest iets anders te doen dan naar het scherm te staren.

Wat nu? Hij stond voor de deur naar zijn verleden. Hij hoefde hem slechts open te doen. Maar toch aarzelde Wilde. Want werkte

die idiote, intuïtieve website niet net zo goed de andere kant op? Als Wilde een melding had gekregen dat zijn vader een account had op de site, was het toch logisch dat zijn vader ook een melding had gekregen dat zijn zoon er naar bloedverwanten zocht?

Waarom nam DC geen contact op met hem?

Twee dagen lang liet Wilde het lopen. Op een gegeven moment stond hij zelfs op het punt zijn profiel helemaal te verwijderen van de genealogiesite. Het zou allemaal tot niets leiden. Dat wist hij. Hij had in de loop van de jaren alle scenario's de revue laten passeren die konden verklaren hoe een klein jongetje in de bossen terecht was gekomen, daar jarenlang alleen had geleefd, maar daar was achtergelaten om – laten we eerlijk zijn – te sterven.

Toen hij Hester had gebeld om haar te vertellen dat er een DNA-match met zijn vader was, en dat hij aarzelde om daar een vervolg aan te geven, had ze gereageerd met: 'Wil je weten wat ik ervan vind?'

'Natuurlijk.'

'Je bent een idioot.'

'Dat helpt.'

'Luister eens goed naar me, Wilde.'

'Oké.'

'Ik ben een stuk ouder dan jij.'

'Feit.'

'Hou je mond. Luister naar mijn wijze woorden.'

'Heb je dat soms uit de musical *Hamilton*?'

'Ja.'

Hij wreef in zijn ogen. 'Ga door.'

'De vreselijkste waarheid is beter dan de mooiste leugen.'

Wilde fronste zijn wenkbrauwen. 'Komt dat uit een fortune cookie?'

'Niet zo bijdehand. Je kunt dit niet negeren, dat weet je. Je moet de waarheid onder ogen zien.'

Natuurlijk had Hester gelijk. Misschien had hij geen zin die deur open te doen, maar hij kon er ook moeilijk de rest van zijn leven naar blijven staren terwijl hij dichtzat. Uiteindelijk meldde hij zich weer aan op de site en schreef hij een bericht voor DC. Hij hield het kort en eenvoudig:

Misschien ben ik je zoon. Kunnen we met elkaar praten?

Meteen nadat hij het bericht had verzonden, kreeg hij een automatisch verzonden antwoord. Volgens de website stond DC niet langer in de database. Dat was zowel verdacht als vreemd – het feit dat zijn vader besloten had zijn account te verwijderen – maar het sterkte Wilde plotseling in zijn voornemen antwoorden op zijn vragen te krijgen. Hoezo, een deur opendoen. Het werd tijd om die deur ín te trappen. Hij belde Hester een tweede keer.

Het is overigens mogelijk dat de naam Hester u bekend voorkomt: ze is een legendarische tv-persoonlijkheid, gastvrouw in haar eigen tv-show *Crimstein & Criminelen*. Ze belde een paar mensen op, maakte gebruik van haar netwerk. Wilde zelf raadpleegde een paar andere bronnen uit de tijd dat hij werkzaam was in wat wordt aangeduid met de dubieuze term ‘freelance beveiliging’. Ze hadden er tien dagen voor nodig, maar uiteindelijk haalden ze een naam boven water: Daniel Carter, eenenzestig jaar oud, woonachtig in Henderson, Nevada.

Vier dagen geleden vloog Wilde van Liberia in Costa Rica naar Las Vegas. Nu zat hij in een gehuurde blauwe Nissan Altima en volgde hij de Dodge RAM-pick-up van Daniel Carter naar een bouwplaats. Hij had lang genoeg getreuzeld. Toen Daniel Carter het terrein van de bouw op reed, parkeerde Wilde aan de overkant. Het lawaai van de bouw was oorverdovend. Wilde stond op het punt om Carter aan te spreken toen hij zag dat twee bouwvakkers Carters aandacht claimden. Wilde wachtte. Een van de twee bouwvakkers gaf Car-

ter een helm, de ander gaf hem gehoorbescherming. Carter zette de helm op, propte pluggen in zijn oren en liep voor de bouwvakkers uit, verder het terrein op. Onder hun zware werkschoenen kolkten stofwolken omhoog. Ze verdwenen er bijna in. Wilde keek toe en wachtte af. Op een paar stevige balkjes was een bord getimmerd waarop met een veel te barokke letter werd aangekondigd dat de VISTA MEWS – schuilhutten met uitzicht, hoe verzonnen ze het – luxe vierkamerwoningen werden vanaf 299.000 dollar. Dwars eroverheen lag een bloedrode balk met BINNENKORT BESCHIKBAAR!

Daniel Carter mocht dan de voorman zijn, of de uitvoerder of hoe je de baas van het hele spul ook maar moest noemen, hij was absoluut niet bang om de handen uit de mouwen te steken. Wilde keek toe terwijl hij leiding gaf aan zijn ploeg. Hij spijkerde een balk vast. Hij zette een stofbril op en ging met een sloophamer aan de slag. Hij inspecteerde het werk, knikte de arbeiders toe als hij tevreden was en wees op onvolkomenheden als het hem niet beviel wat hij zag. Zijn personeel had respect voor hem. Dat kon Wilde zien, alhoewel, misschien was dat wel projectie. Moeilijk te zeggen.

Twee keer zag Wilde Daniel Carter even alleen staan en wilde hij hem aanspreken, maar beide keren was iemand anders hem voor. De bouwplaats was een hectisch, luidruchtig gebeuren waar het werk nooit stilviel. Wilde had een hekel aan lawaai. Hij had altijd al een hekel gehad aan lawaai. Hij besloot te wachten en zijn vader op te vangen als hij weer thuiskwam.

Om vijf uur vertrokken de bouwvakkers naar huis. Daniel Carter was een van de laatsten. Hij zwaaide ten afscheid en klom in zijn pick-up. Wilde volgde hem terug naar het huis aan Sundew Avenue.

Toen Daniel Carter de motor uitschakelde en uitstapte, zette Wilde zijn huurauto stil voor het huis. Carter kreeg Wilde in het oog en bleef staan. De voordeur van de woning ging open. Zijn Sofia begroette hem met een bijna hemelse glimlach.

Wilde stapte uit de auto en zei: ‘Daniel Carter?’

Zijn vader bleef bij het open portier van de pick-up staan, bijna alsof hij zich afvroeg of hij weer moest instappen en weggrijden. Hij bekeek de man die zo brutoot zijn huiselijk geluk verstoortte met nauwelijks verholen achterdocht. Wilde wist niet zo goed wat hij nu moest zeggen, dus hield hij het maar eenvoudig.

‘Ik zou graag even met u willen praten.’

Daniel Carter keek even zijn vrouw aan. Die uitwisseling van blikken, dacht Wilde, was een vorm van communicatie waar geen woord aan te pas kwam en die alleen stellen beheersen die elkaar al dertig jaar kennen. Zij deed een stap achteruit en sloot de voordeur weer.

‘Wie ben jij?’ vroeg Carter.

‘Ik heet Wilde,’ zei Wilde. Hij deed een paar stappen naar Carter toe zodat hij zonder stemverheffing kon praten. ‘Ik denk dat jij mijn vader bent.’

2

Daniel Carter zei niet veel.

Hij luisterde kalm toen Wilde over zijn verleden vertelde, over de genealogiesite, het DNA, over de argumenten die ervoor pleitten dat zij waarschijnlijk vader en zoon waren. Al die tijd verraadde Carters gezicht niets. Hij knikte soms en kneep soms zijn handen samen. Hij verbleekte zo nu en dan iets. Zijn stoïcijnse gedrag maakte indruk op Wilde en deed hem vreemd genoeg aan zichzelf denken.

Ze stonden met z'n tweeën nog steeds op de oprit. Met de regelmaat van de klok wierp Carter een steelse blik naar het huis. Uiteindelijk zei hij: 'Laten we een eindje gaan rijden.'

Ze stapten in de pick-up en reden zwijgend weg. Geen van beiden had kennelijk behoefte op dat moment iets te zeggen. Wilde ging ervan uit dat zijn woorden Carter met stomheid hadden geslagen, dat Carter de autorit gebruikte zoals een bokser zijn acht tellen rust gebruikt. Misschien was dat niet zo, het was moeilijk te achterhalen wat er in mensen omging. Misschien was hij met stomheid geslagen, misschien was zijn zwijgen een kwestie van geslepenheid.

Tien minuten later namen ze plaats in een zitje bij Mustang Sally's, een jarenzestigdiner in een Ford-dealer. De bekleding van de bankjes waarop ze zaten was van rood vinyl en deed haar uiterste best nostalgisch over te komen, maar voor iemand die uit New Jer-

sey kwam, vallen nepdiners meteen door de mand.

‘Wil je geld?’ vroeg Carter.

‘Nee.’

‘Dat dacht ik al.’ Hij zuchtte diep. ‘Volgens mij zou ik kunnen beginnen met alles te ontkennen.’

‘Dat kan.’

‘We zouden een vaderschapstest kunnen doen.’

‘Dat kan ook.’

‘Maar ik zie er de noodzaak niet van in. Er zijn genoeg overeenkomsten tussen ons.’

Wilde zei niets.

Carter streek met zijn hand door zijn witte bos haar. ‘Man, dit is gek. Ik heb drie dochters. Wist je dat?’

Wilde knikte.

‘Het mooiste wat me in mijn leven is overkomen, die meiden.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Je moet me even de tijd geven om hieraan te wennen, oké?’

‘Oké.’

‘Ik wed dat je een hele waslijst met vragen hebt. Ik ook.’

Een jonge serveerster liep naar hun tafel en zei: ‘Hé, mr. C.’

Daniel Carter schonk haar een warme glimlach. ‘Hé, Nancy.’

‘Hoe gaat het met Rosa?’

‘Uitstekend.’

‘Doe haar de groeten.’

‘Dat zal ik doen.’

‘Wat kan ik voor de heren betekenen?’

Daniel Carter bestelde een club sandwich met friet. Hij maakte een gebaar naar Wilde, die hetzelfde bestelde. Nancy vroeg of ze iets wilden drinken. Beide mannen schudden bijna gelijktijdig het hoofd. Nancy pakte de menu’s op en liep weg in de richting van de keuken.

‘Nancy Urban zat bij mijn jongste dochter in de klas op de high-

school,' zei Carter toen ze buiten gehoorsafstand was. 'Prima meid.'

'Uhuh.'

'Ze zaten in hetzelfde volleybalteam.'

'Uhuh.'

Carter boog iets naar voren. 'Ik begrijp er niets van.'

'Dat geldt ook voor mij.'

'Ik kan het gewoon niet geloven wat je me vertelt. Ben jij echt dat jochie dat ze jaren geleden in de bossen hebben gevonden?'

'Dat ben ik,' zei Wilde.

'Ik kan me de verhalen in het nieuws nog wel herinneren. Ze noemden je Kleine Tarzan of zo. Je was gezien door wandelaars, toch?'

'Ja.'

'In de Appalachen?'

Wilde knikte. 'De Ramapo Mountains.'

'Waar is dat?'

'New Jersey.'

'Echt? Lopen de Appalachen tot in New Jersey?'

'Ja.'

'Dat wist ik niet.' Carter schudde opnieuw zijn hoofd. 'Ik ben nooit in New Jersey geweest.'

Mooie boel. Zijn biologische vader was nog nooit in de staat geweest die Wilde al zijn hele leven zijn thuis had genoemd. Hij wist niet zo goed wat hij daarmee aan moest.

'Bergen zijn niet het eerste waar je aan denkt als New Jersey ter sprake komt,' zei Carter, die kennelijk wanhopig zocht naar een onschuldig onderwerp om over te praten. 'Ik denk dan meer aan overbevolking en milieuverontreiniging en Springsteen en *The Sopranos*.'

'Het is een gecompliceerde staat,' zei Wilde.

'Nevada ook. Je wilt niet geloven hoeveel er hier is veranderd.'

'Hoelang is Nevada al jouw thuisstaat?' vroeg Wilde, een voorzichtige poging het gesprek te sturen.

‘Ik ben hier vlakbij geboren, in een stadje dat Searchlight heet. Ooit van gehoord?’

‘Nee.’

‘Het ligt een minuut of veertig rijden naar het zuiden.’ Hij wees met zijn vinger, alsof dat iets duidelijk moest maken, keek toen naar zijn vinger, schudde maar weer eens zijn hoofd en legde zijn hand vlak op het tafeltje. ‘Ik zit maar wat te kletsen zonder dat het ergens goed voor is. Het spijt me.’

‘Het is oké,’ zei Wilde.

‘Het is gewoon... Een zoon.’ Misschien begonnen zijn ogen een beetje te glanzen. ‘Het kost me moeite om dat een plekje in mijn hoofd te geven.’

Wilde zei niets.

‘Laat ik je één ding meteen vertellen, want dat vraag je je vast af.’ Hij ging zachter praten. ‘Ik wist niets van je bestaan. Ik wist niet dat ik een zoon had.’

‘Als je zegt “ik wist niet...”’

‘Ik bedoel nooit. Niet tot dit moment. Het is een enorme schok voor me.’

Wilde voelde iets kouds door zijn lichaam stromen. Hij had zijn hele leven op antwoorden zoals dit gewacht. Hij had blokkades opgeworpen, gepretendeerd dat het onbelangrijk was, en in veel opzichten was dat ook zo, in veel opzichten was het onbelangrijk, maar de nieuwsgierigheid bleef. Er was een moment gekomen dat hij had besloten dat hij zich niet zou laten leiden door het onbekende. Hij was in de bossen achtergelaten om te sterven en op de een of andere manier had hij het overleefd. Zoiets maakt natuurlijk een ander mens van je. Het had hem gevormd. Het was deel geworden van alles wat hij deed, van heel zijn bestaan.

‘Zoals ik al zei, heb ik drie dochters. Dat ik er na al die jaren achter moet komen dat ik al een zoon had voordat de eerste zelfs maar was geboren...’ Hij schudde opnieuw zijn hoofd en knipperde met

zijn oogleden. ‘O, man, ik moet hieraan wennen. Geef me even de tijd om op adem te komen.’

‘Neem alle tijd die je nodig hebt.’

‘Je zei dat ze je Wilde hadden genoemd?’

‘Ja.’

‘Wie was dat?’

‘Mijn pleegvader.’

‘Trouwens,’ zei Carter. ‘Zorgde hij goed voor je? Je pleegvader?’

Wilde vond dat hij niet degene was die vragen moest beantwoorden, maar hij zei niettemin: ‘Ja’, en liet het daarbij.

Carter droeg nog steeds het shirt dat hij tijdens het werk had gedragen. Het was stoffig. Hij tastte in een borstzak en haalde er een pen en een leesbril uit. ‘Vertel nog eens wanneer ze je hebben gevonden.’

‘In april 1986.’

Carter schreef het op de papieren placemat. ‘En hoe oud dachten ze toen dat je was?’

‘Zes, zeven jaar oud.’

Carter schreef dat ook op de placemat. ‘Dat betekent dus dat je ongeveer in 1980 geboren bent.’

‘Ja,’ zei Wilde.

Daniel Carter knikte, de ogen gericht op wat hij had opgeschreven. ‘Als je het mij vraagt, ben jij in de zomer van 1980 verwekt en negen maanden later geboren, dat wil zeggen tussen maart en mei van 1981.’

Iets bracht een trilling teweeg in het tafelblad. Carter pakte zijn telefoon en tuurde naar het scherm. ‘Sofia,’ zei hij hardop. ‘Mijn vrouw. Die kan ik beter even aannemen.’

‘Hé schat... Ja, ik zit bij Mustang Sally’s.’ Terwijl hij luisterde, gleed zijn ingekeerde blik over Wilde. ‘Een leverancier. Hij wil het pvc-buiswerk leveren. Ja, precies. Ik vertel het later wel.’ Na een tweede pauze sloot hij af met een zeer welgemeend: ‘Ik hou van je.’

Hij verbrak de verbinding en legde de telefoon terug op het tafeltje. Hij zat er lang naar te staren.

‘Die vrouw is het beste wat me ooit is overkomen,’ zei hij. Nog altijd starend naar zijn telefoon voegde hij eraan toe: ‘Het moet moeilijk voor jou zijn geweest, Wilde. Dat je niets over je verleden wist. Dat spijt me.’

Wilde zei niets.

‘Kan ik je vertrouwen?’ vroeg Carter. Nog voordat Wilde kon reageren, wuifde Carter de vraag weg. ‘Domme vraag. Beledigend zelfs. Ik heb het recht niet iets van jou te verlangen. Bovendien houdt een man zich aan zijn woord, of hij doet het niet. Hem de vraag stellen verandert daar niets aan. De grootste leugenaars die ik ooit ben tegengekomen, keken je recht in de ogen terwijl ze je bedonderden.’

Carter vouwde zijn handen en legde ze op tafel. ‘Je wilt natuurlijk antwoorden.’

Wilde vertrouwde zijn stem niet, dus hij knikte alleen maar.

‘Ik zal je vertellen wat ik je kan vertellen, oké? Ik weet alleen niet zo goed waar ik moet beginnen. Ik denk...’ Hij keek naar het plafond, knipperde met zijn ogen en stak van wal. ‘Sofia en ik zijn begonnen met daten toen we in het laatste jaar van de highschool zaten. We vielen als een blok voor elkaar. Maar we kwamen natuurlijk nog maar net kijken. Je weet hoe het gaat. Hoe dan ook, Sofia is veel slimmer dan ik. Na de highschool ging zij studeren, de stad uit. In Utah. Ze was de eerste bij haar thuis die ging studeren. Ik heb me aangemeld voor de luchtmacht. Ben jij in dienst geweest?’

‘Ja.’

‘Welk onderdeel?’

‘De landmacht.’

‘Heb je gevochten?’

Daar praatte Wilde niet graag over. ‘Ja.’

‘Ik niet. Ik heb mazzel gehad met mijn leeftijd. Na Vietnam, ik bedoel in de jaren zeventig, hadden we het gevoel dat er nooit

meer oorlog zou komen, tot Reagan in 1986 Libië bombardeerde. Ik weet hoe raar dat nu klinkt, maar het is waar. Dat was het effect dat de ellende in Vietnam op ons had. We hielden er een nationaal PTSD-trauma aan over. Misschien was dat helemaal niet verkeerd. Ik ben vooral in Nellis gelegerd geweest, dat is hier een half uurtje vandaan, maar ze hebben me ook nog een tijdje naar het buitenland gestuurd. Ramstein in Duitsland en Middenhall in Engeland. Ik heb zelf niet gevlogen of zo. Ik deed facilitair werk. Landingsbanen, hangars, eigenlijk het bouwen van bases. Daar heb ik de wereld van de bouw leren kennen.'

Nancy onderbrak hem. 'De friet was klaar, dus die breng ik maar alvast. Ze zijn het lekkerst zo uit de frituur.'

Carter toverde de brede, charmante glimlach op zijn gezicht. 'Kijk, dat is heel attent van je. Dank je, Nancy.'

Nancy Urban zette de grote mand met friet tussen beide mannen en zette voor beiden een klein bordje. Er stond al ketchup op tafel, maar Nancy schoof het flesje naar het midden van de tafel alsof ze hen wilde helpen herinneren dat er ook ketchup was.

Toen ze vertrokken was, pakte Carter een enkel frietje. 'Pal voordat ik naar Ramstein werd overgeplaatst hebben Sofia en ik ons verloofd. We waren nog erg jong en ik maakte me zorgen dat ik haar kwijt zou raken. Zij kwam met allerlei coole mensen in aanraking op de universiteit. Alle stelletjes die ik kende van de highschool waren allang weer uit elkaar. Of het was een meisje geworden omdat zij zwanger was. Hoe dan ook, ik kocht nota bene een verloofingsring bij de pandjesbaas.' Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Heb jij problemen met alcohol, Wilde?'

'Nee.'

'Drugs? Verslaafd aan wat dan ook?'

Wilde ging verzitten. 'Nee.'

Carter glimlachte. 'Ik ben blij dat te horen. Ik heb een tijdje ge-worsteld met alcohol, maar ik drink al achtentwintig jaar niet meer.'

Maar dat kan ik moeilijk als verontschuldiging aanvoeren. Niet echt. Lang verhaal kort? Die zomer in Europa was pure waanzin. Ik dacht dat het mijn laatste kans was als vrijgezel om de bloemetjes buiten te zetten, of hoe mannen dat ook maar mogen noemen als ze zichzelf te buiten gaan. Die zomer was de enige keer dat ik Sofia bedrogen heb, en zelfs na al die jaren voel ik me soms schuldig als ik naar haar kijk terwijl ze naast me ligt te slapen. Maar ik heb het gedaan. Onenightstands noemden we dat. Verdorie, volgens mij noemen ze dat nog steeds zo, toch?

Hij keek Wilde aan alsof hij van hem een antwoord verwachtte.

‘Vast,’ zei Wilde om het gesprek gaande te houden.

‘Juist. Ben jij getrouwd, Wilde?’

‘Nee.’

‘Het gaat mij niets aan, sorry.’

‘Het is oké.’

‘Hoe dan ook, ik heb die zomer met acht meisjes geslapen. Yep, ik weet precies hoeveel het er waren. Vind je dat niet zielig? Dat zijn de enige vrouwen, afgezien van Sofia, met wie ik in mijn hele leven seks heb gehad. En dus moet de voor de hand liggende conclusie zijn dat een van die acht jouw moeder is.’

Verwekt tijdens een onenightstand, dacht Wilde. Maakte dat enig verschil? Wilde kon er niets bij bedenken. Misschien schulde er enige ironie in het feit dat Wilde zich het prettigst voelde in situaties zonder toekomstperspectief, met andere woorden onenightstands. Er waren in zijn leven vriendinnen, vrouwen geweest, met wie hij had geprobeerd een band te smeden, maar op de een of andere manier was het nooit gelukt.

‘Die acht vrouwen,’ zei hij.

‘Wat is daarmee?’

‘Heb je hun namen of adressen?’

‘Nee.’ Carter wreef over zijn kin en staaarde naar het plafond. ‘Het enige wat ik nog weet zijn een paar voornamen. Het spijt me.’